

Mál nr. 38/2014
M og
V vegna ábyrgðartryggingar atvinnureksturs H.

Skaðabótaábyrgð vegna vinnuslyss 18. október 2013.

Gögn.

1. Málskot móttakið 3. febrúar 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 5. mars 2014 ásamt gögnum.
3. Bréf lögmanns M dags. 17. mars 2014.

Málsatvik.

Af gögnum málsins má ráða að M hafi slasast þegar hún féll við og datt aftur fyrir sig á vinnustað sínum hjá H. Ekki liggja fyrir samtímagögn um atvik málsins en af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að óumdeilt sé að M hafi fallið við og slasast þennan dag og það hafi gerst í vinnuaðstöðu M í húsnæði H. Ekki virðist heldur ágreiningur um að M hafi verið að ganga frá uppvaski þegar hún féll við og á gólfinu hafi verið nokkrar gúmmímottur.

M byggir á því að skv. 23.gr.a. skaðabótalaga nr. 50/1993 beri vinnuveitandi hlutlæga ábyrgð á tjóni starfsmanns og þess vegna eigi að greiða bætur úr ábyrgðartryggingu H hjá V. M telur einnig að slysið megi rekja til til þess að vinnuaðstæður hennar hafi verið ófullnægjandi þar sem vatn úr uppþvottavél hafi runnið út á gólf og skapað bleytu sem M hafi síðan runnið í. M vísar um það til ýmissa ákvæða í lögum nr. 46/1980 og reglum þeim tengdum og telur að H hafi ekki uppfyllt þær skyldur sem þar eru tilgreindar um fullnægjandi vinnuaðstæður. Saknæmt hafi verið af hálfu H að láta M og aðra starfsmenn handleika þungar byrðar þar sem vænta mátti bleytu og ósannað sé að sérstakur skóbúnaður hafi verið tiltækur fyrir starfsmenn H. Einnig telur M að með því að tilkynna ekki um slysið til Vinnueftirlits ríkisins hafi H vanrækt skyldu sína skv. 79.gr. laga nr. 46/1980 og beri H því hallann af sönnunarskortum um að aðstæður hafi verið fullnægjandi í greint sinn.

V telur að vinnuaðstæður M hafi verið fullnægjandi í greint sinn. V bendir á að ómögulegt sé að koma í veg fyrir að einhver bleyta myndist þar sem uppvaski á sér stað, eins og á vinnusvæði M, og þess vegna sé gólfið búið stömu gólfefni og nokkrum gólfmottum. Slíkar ráðstafanir af hálfu H hafi uppfyllt skyldur fyrirtækisins sem atvinnurekanda skv. lögum og reglum sem um slíkar aðstæður gilda. Auk þess bendir V á að M sjálf hefði átt að benda á ef aðstæður voru óvenjulegar þann dag sem slysið varð, skv. 26.gr. laga nr. 46/1980. V vísar því á bug að uppþvottavél hafi lekið og vísar þar til sérstakrar athugunar á vélinni eftir slysið þar sem engar athugasemdir voru gerðar við ástand hennar. Auk þess hafi M átt þess kost að klæðast sérstökum skóbúnaði sem tiltækur hafi verið á vettvangi. Einnig telur V að ekki séu orsakatengsl milli þess að slys M hafi ekki verið tilkynnt og þeirra athugasemda sem voru gerðar af hálfu Vinnueftirlitsins í febrúar 2014. Þar hafi ekki verið gerðar athugasemdir við gólfefni, gólfmottur, gönguleiðir eða vinnuaðstæður M, en þær séu þær sömu og voru í húsnæði H þegar slys M varð.

Álit.

Í málinu kemur fram að lögmaður M telur að H beri hlutlæga ábyrgð á líkamstjóni M vegna ástæðna sem liggja að baki setningu 23.gr. a. skaðabótalaga nr. 50/1993, sbr. lög nr. 124/2009. Ekki verður fallist á þau rök og vísast um það til röksemda í dómum Hæstaréttar í málum nr. 472/2011 og 90/2013.

Fyrir liggur að slys M var ekki tilkynnt Vinnueftirlits ríkisins innan þess frests sem kemur fram í 2. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980. Við þær aðstæður verður sönnunarstaða málsins með þeim hætti

að lýsing M á málsatvikum verður lögð til grundvallar og ber H hallann af sönnunarskorti um að atvik máls hafi verið á annan hátt en M lýsir. Ljóst er að M rann til og líklega má rekja það til bleytu á gólfi í vinnuaðstöðu hennar. Að beiðni H tók Vinnueftirlitið út vinnuaðstöður í febrúar 2014. Þar eru ekki gerðar athugasemdir eða gerðar kröfur um úrbætur vegna vinnuaðstæðna þar sem M slasaðist. Ekki verður annað séð en að aðstæður hafi verið þær sömu í úttekt Vinnueftirlitsins og þegar slys M varð. Með hliðsjón af þessum aðstæðum hefur það ekki ráðandi áhrif í málinu að umrædd tilkynningaskylda hafi verið vanrækt.

Við þær vinnuaðstæður sem lýst er í gögnum málsins er ekki hægt að útiloka með öllu að bleyta berist frá uppvaski á gólf sem M þarf að ganga á. Þó aðstæður séu þannig verður ekki fallist á að það leiði til þess að vinnuaðstæður hafi verið í ósamræmi við ákvæði í lögum nr. 46/1980 eða tengdum reglum. Um er að ræða svipuð atvik og aðstæður og voru uppi í máli Hæstaréttar nr. 662/2010 og með vísan til niðurstöðu þess máls verður slys M rakið til óhappatilviljunar en ekki til atvika sem voru á ábyrgð H.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr úr ábyrgðartryggingu H hjá V.

Reykjavík 1.apríl 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.